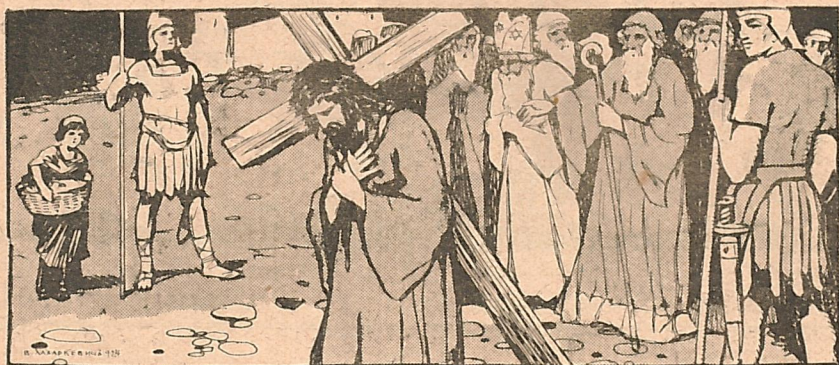

ЧОВЪКЪТЪ СЪ КРЪСТА.

Преди много години живѣеше въ Иерусалимъ дете, което продаваше портокали. То ходѣше по тѣснитѣ улици на града и продаваше стоката си на моряци, войници, селяни и жени, чиито уста бѣха загорѣли. Тѣ му хвърляха по нѣкоя дребна парѣ, а то бѣше малко и не смѣеше да имъ каже, че портокалътъ струва повече. Баща му бѣше слѣпъ. То продаваше портокали, за да го храни.

Единъ день то се добра съ кошницата си до вратитѣ на голѣмия храмъ. Погледна: въ двора имаше много хора. Цѣла навалица се трупаше тамъ. Имаше кой да купи. И то се промъкна въ двора. Но нѣкакви селяни и двама-трима войници съ желѣзни дрехи, като видѣха малкото момче, разграбиха портокалитѣ отъ кошницата и никой му не даде парѣ. То викаше, плачеше, дърпаше ту тогова, ту оногова за дрехитѣ. Нищо не помагаше. Тѣ се губѣха единъ по единъ въ навалицата. Момчето се сгуши до високата каменна стена и почна да хлипа. А въ това време нѣкакви продавачи на гълъби, агнета и телци, размѣнвачи на пари и лихвари седѣха на нѣколко крачки отъ него, продаваха си стоката и се смѣеха на момчето. Колкото му бѣше горчиво, че го обраха ония незнайни хора, дваждъ по-горчиво му стана, като чуваше подбива на брадатитѣ мъже съ мазни очи и тънки прѣсти.

Но ето че въ навалицата стана нѣщо. Единъ високъ мъждъ, сухъ, съ свѣтли очи и кестенява брада, младъ, облѣченъ просто, босъ, почна да шиба съ бичъ отъ